Ποτέ άλλοτε η ανθρωπότητα δεν γνώρισε παρόμοια διαδικασία. Ο παγκόσμιος καπιταλισμός επιβάλλεται παντού είτε με το πρόσωπο του ειρηνικού απελευθερωτή, είτε με το πρόσωπο της άτεγκτου τιμωρού. Οι αναπτυξιακές προσδοκίες που τροφοδοτεί τις περισσότερες φορές αντισταθμίζονται από τις ρεαλιστικές ακαμψίες των κεφαλαιακών νόμων. Αυτός που έχει θα μπορεί τώρα να έχει περισσότερα και αυτός που δεν έχει θα αναγκαστεί να αλλάξει την πολιτισμική του ταυτότητα, την πολιτική του προτίμηση ακόμα και την εθνική του συνείδηση, με την προσδοκία να αποκτήσει κάποτε τα αναγκαία μέσα για την επιβίωση του. Η μετατροπή δεν είναι εύκολη υπόθεση. Η προσαρμογή που προτείνουν οι σαγηνευτικές χορωδίες των νικητών, δεν μοιάζει να είναι κάτι περισσότερο από μια χρυσή υποταγή. Η υπακοή και η αδιαμαρτύρητη συνεργασία με τους ισχυρούς υμνείται ως ύψιστη δημοκρατική αρετή.

Όμως η εξάπλωση του συστήματος ισχύος σε πλανητική κλίμακα, είναι ο αναγκαίος όρος για την αναπαραγωγή του. Η ολοκλήρωση και πραγματοποίηση του δεν είναι δυνατό να επιτευχθεί εντός των στενών ορίων των εθνικών συνόρων. Νέες αγορές, νέες επενδύσεις, κα νέοι καταναλωτές, απαιτούνται επειγόντως για να αιματοδοτήσουν τις εκφυλισμένες αρτηρίες της γυράσκουσας
νεωτερικότητας.
Ο κόσμος βρίσκει τον εαυτό του μπροστά στο κατώφλι μιας νέας αυτοκρατορικής διαμόρφωσης. Το κεφαλαιοκρατικό σύστημα έχει γνωρίσει στο παρελθόν πολλούς ηγεμόνες. Γενοβέζους, Βενετούς, Ολλανδούς, Βρετανούς και τώρα Αμερικανούς αγγλοσάξονες. Κάποιοι απ΄ αυτούς του φέρθηκαν με αβρότητα, ενώ άλλοι με σκαιό και βάρβαρο τρόπο. Η αμερικανική ηγεμονία οδεύει προς την αυτοκρατορική εξουσία, αλλά οι εγγενείς αντιφάσεις της διαδικασίας και του ίδιου του συστήματος είναι τόσο βαθιές, που η ορθολογικοποίηση τους απαιτεί λεπτότητα χειρισμών και υψηλή συνδυαστική ικανότητα διαχείρισης που οι Αμερικανοί δεν φαίνεται να την διαθέτουν. Άλλοτε οι ορδές των πολυεθνικών εταιριών κραδαίνοντες τις ρομφαίες των χαρτοφυλακίων τους και άλλοτε οι πολιτιστικοί κριοί των συμβόλων του Χόλιγουντ και των
media
, λεηλατούν τον έναν μετά τον άλλο τους πόρους και τις συνειδήσεις των <<υπανάπτυκτων

άλλων>>.
Στο πρότυπο αυτό της άκαμπτης ομοιότητας που επιχειρείται, ευλόγως υπάρχουν και θα υπάρξουν αντιδράσεις.

Στον φονταμενταλισμό της μανιακής αδιάκριτης εξάπλωσης αντιπαρατίθεται ο φονταμενταλισμός της θρησκευτικής παρανοϊκής τρομοκρατίας. Και όπως πάντα το ισοδύναμο του τρομακτικού τιμήματος το καταβάλουν με οδύνη, οι ανυποψίαστοι λαοί, στη Δύση και στην Ανατολή, στο Βορά ή στο Νότο.

Ενώ η πρόοδος της επιστήμης και της τεχνολογίας οδηγεί στην αλληλεξάρτηση των οικονομικών και πολιτικών συστημάτων, στην μεστή πολιτιστική συνάφεια και στη δημιουργία μιας πολύπτυχης παγκόσμιας υποκειμενικότητας, πλούσιας σε περιεχόμενο και προσδοκίες, η επιχειρούμενη εγκαθίδρυση μιας αυτοκρατορικής ηγεμονίας, οδηγεί στην παραγωγή κρίσεων, φτώχειας, συγκρούσεων και επιθετικών συμπεριφορών. Πως θα λυθεί αυτή η θεμελιώδης αντίφαση; Σε ποιο πεδίο δράσης υπάρχουν οι απαντήσεις;

Για μας, την οργάνωση HUMAN ACT, οι κρίσεις που αναφύονται η μία μετά την άλλη σε ολόκληρο τον πλανήτη, έχουν διττό περιεχόμενο. Από τη μια μεριά ερμηνεύονται ως μια σωτήρια διέξοδος των σωρευμένων αντινομιών του συστήματος και από την άλλη ως μια καταστροφική συνέπεια της ηγεμονικής αυτοκρατορίας.

Οι αιτίες δεν αναζητούνται μόνο στο είδος της εφαρμοσμένης πολιτικής της ηγεμονεύουσας δύναμης αλλά και στο είδος της πολιτικής των διεφθαρμένων τοπικών κυβερνήσεων που έχουν αποστεί από τους αρχικούς στόχους της αποστολής τους.

Με τη δράση μας δεν αποβλέπουμε μόνο στην ανακούφιση των συνεπειών των κρίσεων αλλά και στην εκπόνηση προτάσεων για την αποφυγή τους.